

UCHWAŁA NR LXIV//2023

Rady Miejskiej Leszna

z dnia 27 kwietnia 2023 roku

w sprawie nadania nazwy skwerowi

Na podstawie art. 18 ust. 1 w związku z art. 6 i art. 7 ust. 1 pkt 2 i pkt 12 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2023 r. poz. 40 ze zm.) Rada Miejska Leszna uchwala, co następuje:

§ 1.

1. Skwerowi zlokalizowanemu w rejonie ul. Adama Mickiewicza i ul. Juliusza Słowackiego w Lesznie nadać nazwę:

„Skwer im. Marii i Lecha Kaczyńskich”.

2. Usytuowanie skweru w terenie określa załącznik do uchwały.

§ 2.

Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Leszna.

§ 3.

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej Leszna

Tomasz Malepszy

UZASADNIENIE

do Uchwały Nr LXIV/ / 2023

Rady Miejskiej Leszna

z dnia 27 kwietnia 2023 roku
w sprawie nadania nazwy skwerowi

Region Wielkopolska NSZZ "Solidarność" Oddział w Lesznie zwrócił się do Rady Miejskiej Leszna o pozytywne rozpatrzenie wniosku o nadanie skwerowi znajdującemu się przy ulicy Adama Mickiewicza w Lesznie nazwy "Skwer im. Marii i Lecha Kaczyńskich".

Uzasadnienie

Lech Kaczyński jest jednym z najważniejszych polityków, który wniósł wielki wkład w budowę współczesnej Polski po przemianach ustrojowych 1989 roku. Jak działacz Komitetu Obrony Robotników oraz związku zawodowego „Solidarność”, ale przede wszystkim jako Prezydent RP, włożył swój niezaprzeczalny i ważny wkład w podwaliny niepodległej Rzeczypospolitej.

Lech Kaczyński urodził się 18 czerwca 1949 roku w Warszawie. Jest synem Jadwigi z domu Jasiewicz i Rajmunda Kaczyńskiego. W 1967 roku rozpoczął studia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Podjął pracę naukową w Zakładzie Prawa Pracy na Uniwersytecie Gdańskim. W 1980 roku obronił doktorat z prawa pracy pt. „Zakres swobody stron w zakresie kształtowania treści stosunku pracy”, a w 1990 roku — habilitację rozprawą pt. „Renta Socjalna”. W latach 1996-1997 był profesorem nadzwyczajnym Uniwersytetu Gdańskiego, a od 1999 roku profesorem na Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie.

Maria Kaczyńska (zd. Mackiewicz), Małżonka Prezydenta RP, aktywnie wspomagała męża w działalności opozycyjnej, podziemnej i w okresie pełnienia przez Niego funkcji Prezydenta RP. Jej ojciec walczył w wileńskiej partyzantce, jeden z jego braci w szeregach

Korpusu gen. Andersa pod Monte Cassino. Drugi brat zginął w Katyniu. Maria Kaczyńska nie posiadała własnej fundacji, lecz czynnie wspierała wiele organizacji charytatywnych, w tym kobiecych, swoim autorytetem udzielała pomocy środowiskom artystycznym, kultywującym rodzimą kulturę i tradycję. Warto podkreślić Jej identyfikację z ruchami kobiecymi i wspieraniu aspiracji w równouprawnieniu polskich kobiet w życiu zawodowym, społecznym i gospodarczym. Bardzo ważna dla Niej była promocja własnego kraju w świecie zmierzająca do eliminowania fałszywych, negatywnych stereotypów w ocenie Polski i Polaków.

Działalność na rzecz niepodległości Polski i demokracji

Od 1976 roku, odpowiadając na apel KOR-u, podjął akcję zbierania pieniędzy dla represjonowanych robotników. W 1977 roku podjął współpracę z Biurem Interwencji Komitetu Obrony Robotników. Rok później związał się z Wolnymi Związkami Zawodowymi. Prowadził szkolenia i wykłady dla robotników z zakresu prawa pracy i historii. Pisywał w niezależnym „Robotniku Wybrzeża” oraz kolportował wśród robotników pisma :Robotnik” i „Biuletyn Informacyjny KSS KOR”.

W Sierpniu'80 został doradcą gdańskiego Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego w Stoczni Gdańskiej. Był autorem części zapisów porozumień sierpniowych, a także części statutów „Solidarności” dot. strajków, sekcji branżowych i układów zbiorowych. Był szefem Biura Interwencyjnego i kierownikiem Biura Analiz Bieżących Międzyzakładowego Komitetu Strajkowego. 17 września 1980 roku poparł koncepcję by wszystkie nowo powstałe związki zjednoczyły się w jeden ogólnopolski związek „Solidarność”. W 1981 roku był delegatem na I Zjazd Krajowy „Solidarności” i przewodniczącym XI Zespołu Komisji Zjazdowej ds. stosunków z PZPR. Od lipca 1981 — członek zarządu regionalnego gdańskiej NSZZ „Solidarność”.

W stanie wojennym za aktywność w ruchu solidarnościowym został internowany. W obozie internowania w Strzebielinku przebywał od grudnia 1981 roku do października 1982 roku. Po uwolnieniu powrócił do działalności związkowej i był członkiem podziemnych władz „Solidarności”. Od 1983 roku brał udział w posiedzeniach Tymczasowej Komisji Koordynacyjnej i wraz z bratem Jarosławem był jej doradcą. Od 1985 roku wchodził w skład regionalnej Rady Pomocy Więźniom Politycznym w

Gdańsku. Od stycznia 1986 roku był członkiem TKK oraz uczestniczył w pracach tajnej Regionalnej Komisji Koordynacyjnej NSZZ "Solidarność". Od lipca 1986 pełnił funkcję sekretarza TKK. Od grudnia 1987 po połączeniu TKK i Tymczasowej Rady „S” wszedł w skład Sekretariatu Krajowej Komisji Wykonawczej NSZZ "Solidarność".

We wrześniu 1988 roku brał udział w rozmowach opozycji z przedstawicielami władz w Magdalence pod Warszawą. Wszedł w skład powołanej przez Krajową Komisję Wykonawczą tzw. „szóstki”, czyli kierownictwa Solidarności do rozmów przy Okrągłym Stole. Od grudnia 1988 roku został członkiem Komitetu Obywatelskiego przy Lechu Wałęsie. Od lutego do kwietnia 1989 roku uczestniczył w obradach okrągłego stołu w zespole do spraw pluralizmu związkowego. Od kwietnia do lipca 1989 roku członek tzw. „Komisji Porozumiewawczej” pomiędzy rządem a „Solidarnością”. Od kwietnia 1989 został członkiem Prezydium Krajowej Komisji Wykonawczej NSZZ Solidarność, zastępującym przewodniczącego. W maju 1990 roku został I wiceprzewodniczącym NSZZ „Solidarność przy czym praktycznie kierował związkiem w czasie kampanii prezydenckiej Lecha Wałęsy i po jego wyborze na urząd prezydenta RP. W lutym 1991 roku kandydował na stanowisko przewodniczącego „Solidarności”.

Działalność polityczna

W wyborach parlamentarnych w czerwcu 1989 roku zdobył mandat senatora ziemi gdańskiej. W okresie od 12 marca do 31 października 1991 roku pełnił funkcję ministra stanu ds. bezpieczeństwa w Kancelarii Prezydenta RP.

W wyborach parlamentarnych w 1991 roku zdobył mandat posła na Sejm I kadencji z listy Porozumienia Centrum z okręgu nowosądeckiego. Aktywnie działał w czterech komisjach, zajmując się sprawami związanymi z legislacją i polityką społeczną. Od listopada 1991 był przewodniczącym Komisji Administracji i Spraw Wewnętrznych. Od początku działalności politycznej w wolnej Polsce postulował lustrację i dekomunizację w życiu publicznym.

14 lutego 1992 roku został wybrany na prezesa Najwyższej Izby Kontroli. Funkcję tę pełnił do 1995 roku. Jako prezes NIK w ogromnym stopniu wzmocnił zaufanie społeczne

do tej instytucji i przeobraził NIK w skuteczny organ kontroli państwowej. Był członkiem Rady Administracyjnej Międzynarodowej Organizacji Pracy przy ONZ i członkiem Prezydium EUROSAI — europejskiego stowarzyszenia organów kontroli państwowej.

W latach 1995-97 — wiceprzewodniczący rady programowej Instytutu Spraw Publicznych. W latach 1999-2000 — członek Komisji Kodyfikacyjnej przy ministrze pracy i polityki socjalnej.

12 czerwca 2000 roku został powołany przez premiera Jerzego Buzka na stanowisko ministra sprawiedliwości. Szybko stał się jednym z najbardziej popularnych członków rządu, drugim najpopularniejszym politykiem polskim. Jego działania, dążące do zerwania z obowiązującą w Polsce od lat liberalną polityką karną, spowodowały wzrost zaufania społecznego. Skutecznie walczył z przestępczością, korupcją i mafią.

W 2001 roku stanął na czele Komitetu Krajowego „Prawo i Sprawiedliwość”, nowej partii prawicowej. Uzyskał mandat posła na Sejm IV kadencji z okręgu gdańskiego. Pełnił funkcję przewodniczącego sejmowej Komisji Odpowiedzialności Konstytucyjnej.

18 listopada 2002 roku znaczną przewagą wygrał w bezpośrednich wyborach na Prezydenta m.st. Warszawy. Rządy w stolicy rozpoczął pod hasłami zlikwidowania układów korupcyjnych oraz przywrócenia ładu i porządku. Podjął skuteczne działania na rzecz poprawy bezpieczeństwa w mieście. 1 sierpnia 2004 roku w 60. rocznicę wybuchu Powstania Warszawskiego otworzył Muzeum Powstania Warszawskiego. Mandat Prezydenta Stolicy złożył w przeddzień objęcia urzędu Prezydenta RP.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej

23 października 2005 roku, po otrzymaniu 54,04% głosów wygrał wybory prezydenckie. Urząd objął 23 grudnia 2005 roku, składając przysięgę przed Zgromadzeniem Narodowym.

Tragiczna śmierć

Prezydent Lech Kaczyński zginął 10 kwietnia 2010 roku w katastrofie rządowego samolotu TU-154 pod Smoleńskiem, w drodze na uroczystości 70. rocznicy Zbrodni Katyńskiej. Prezydent wraz małżonką Marią i towarzyszącą mu delegacją, leciał do Katynia, gdzie wraz z przedstawicielami Rodzin Katyńskich, a także parlamentarzystami, duchownymi, kombatantami, żołnierzami miał złożyć hołd Polakom zamordowanym przez NKWD na mocy decyzji z 5 marca 1940 r. Biura Politycznego WK. W katastrofie zginęło 96 osób. 18 kwietnia 2010 roku Para prezydencka spoczęła w podziemiach Katedry na Wawelu w Krakowie.

Silna Polska oparta na historycznej pamięci, aktywnie i suwerennie działająca na arenie międzynarodowej - to filary prezydentury Lecha Kaczyńskiego.

Lech Kaczyński dużą wagę przywiązywał do współpracy i sojuszu Polski ze Stanami Zjednoczonymi. Jego zdaniem doświadczenia historyczne, zaangażowanie USA w obie wojny światowe i walkę z komunizmem, uczyniły z Ameryki sojusznika krajów Europy Wschodniej.

Popierał starania Gruzji i Ukrainy o akcesję do NATO (także podczas szczytu NATO w Bukareszcie w 2008 roku).

W sierpniu 2008 roku, w obliczu ataku wojsk rosyjskich na Gruzję, był inicjatorem podróży prezydentów Ukrainy, Litwy, Estonii i premiera Łotwy do Gruzji, gdzie wspólnie uczestniczyli w wiecu politycznym w Tbilisi, udzielając poparcia prezydentowi Gruzji Micheilowi Saakaszwilemu. Był zdecydowanie przeciwny agresywnym rządowi Władimira Putina. Zorganizowana przez Lecha Kaczyńskiego demonstracja solidarności przywódców krajów Europy Środkowej i Wschodniej z zaatakowaną przez Rosjan Gruzją jest jednym z najważniejszych dokonań jego prezydentury.

Zdaniem byłego prezydenta Gruzji Micheil Saakaszwili — Lech Kaczyński był jednym z najważniejszych walczących polityków w Europie. Był często staroświecki, ale miał swoją moralność polityczną, która nie jest teraz w modzie w Europie. Był też politykiem

przyszłości. Wierzył, że przywództwo musi powrócić, ale też odwaga polityczna i bohaterowie.

Prezydent Estonii Toomas Hendrik Ilves dodawał, że Lech Kaczyński był solidarny i uczciwy wobec mniejszych krajów Europy Środkowej i Wschodniej.

Prezydent Lech Kaczyński zaangażował się w obronę 69 pułku przeciwlotniczego w Lesznie. Jako zwierzchnik sił zbrojnych RP przysłał do Leszna ówczesnego Szefa Sztabu Generalnego Sił Zbrojnych RP celem oceny rządowych planów likwidacji jednostki w Lesznie. Efektem tych działań było pozostawienie wojska na terenie miasta.

Upamiętnienie w Lesznie

Trzy dni po tragicznych wydarzeniach 10 kwietnia 2010 roku, Rada Miejska w Lesznie nadała Lechowi Kaczyńskiemu pośmiertnie tytuł „Honorowy Obywatel Leszna”. W tym dniu odbyło się uroczysta Msza żałobna oraz zgromadzenie mieszkańców na leszczyńskim rynku.

Memento

Leszno uczciło wcześniej tragicznie zmarłego prezydenta dwudziestolecia międzywojennego nadając nazwę jednej z głównych ulic miasta - Gabrielowi Narutowiczowi, który został zamordowany przez przeciwnika politycznego.

Ze względu na powyższe, inicjatorzy wnoszą o przyjęcie stosownej uchwały.

Region Wielkopolska NSZZ "Solidarność"